(המשך מעמוד 17)

כל קשר למעמדם הפוליטי של השטחים המוחזקים.

„היה ברור לנו כי כל מועמד ינסה לקבל מראש את ההסכמה של אש"ף ושל המלך חוסיין," אמר סקיד בכיר בירוש־לים. „חשבנו שאולי שני גורמים אלה יתנו הסכמה אילמת לכך, אם לא נעשה מזה רעש פוליטי."

אולם אי־אפשר לבצע בירושלים דברים בלי רעש. שימעון פרס לא בלם את פיו, ובהזדמנות הראשונה התחיל מרעיש עול־מות סביב העניין, שאותו הציג כרעיונו שלו, כדי לזכות בכותרות בעיתונות. הוא ניפח כדור־פרס, דיבר על שילטון־עצמי בשטחים, ועל פדרציה בין ישראל והשט־חים המוחזקים. זהו רעיון אווילי, אך היה בו די כדי להחשיד מראש את המועמדים שיתיו מעין קוויזלינגים של השילטון ה־ישראלי.

פסימיות. השבוע שררה בצמרת ה־ויזנטל מנצל את שמו וארכיונו כדי לש־חק בפוליטיקה האוסטרית.

באוסטריה, כמו בגרמניה המערבית ה־שכנה, יש שלוש מיפלגות רציניות: שתיים גדולות (הסוציאליסטית והשמרנית) ואחת קטנה, החופשית. גם בקהילה היהודית ב־וינה, כמו במדינה כולה, שולטים הסו־ציאליסטים — ואילו ויזנטל, כך חוש־דים יריביו, מבקש להפילם כדי להשתלט על הקהילה.

קצין ס"ס. כך או אחרת, לטענת הסוציאליסטים אין ויזנטל מגלה לעולם נאצים ותיקים במיפלגה השמרנית הימ־נית, בעודו מוצא אותם למכביר דווקא בקרב הסוציאליסטים.

הסאה הוגדשה לא מכבר. ברונו קרייס־קי התייצב שוב לבחירות, נחל ניצחון מהדהד והרכיב ממשלה חד־מיפלגתית. אך קודם לכן סברו רבים שאחרי הבחירות יצטרך להרכיב קואליציה עם המיפלגה החופשית הקטנה. מנהיג מיפלגה זו, פריד־

יגאי אלון והשגרירה נסטור
נגד מי פועל צייד־הנאצים?

ריך פטר, היה זוכה אז בתפקיד של סגן־ראש־הממשלה.

ויזנטל לא אמר מילה לפני הבחירות. אך ארבעה ימים אחריהן הטיל פצצה: פטר היה קצין בכיר בס"ס הנאצי, בחטי־בה מס' 1, שהשמידה יהודים.

העובדה עצמה לא היתה חדשה. עברו של פטר בס"ס היה ידוע, נבדק על־ידי בית־המישפט, שקבע בשעתו שלא הש־תתף בפישעי־מילחמה. הפצצה של ויזנ־טל נועדה להטיל על פטר את האחריות לפשעים כאלה — ודווקא ברגע זה. רבים היו משוכנעים ששמר על פצצה זו עד למחרת הבחירות, מתוך תיקווה שאז ימ־נה קרייסקי את פטר כסגנו.

„זה היה מבויים". על רקע זה הת־פוצץ קרייסקי האימפולסיבי. הוא תקף את ויזנטל, החשיד את כוונותיו, הכריז כי ביכלל הגיע הזמן לשים קץ לצייד־הנאצים. בלהט הוויכוח אף הוסיף, כי אין שחר לטענה כאילו יהודי־העולם הם עם. היהודים מהווים אומה רק בישראל.

קביעה זו עוררה, כמובן, את זעמם של הציונים, ואיימה לכרות תהום בין ישראל ואוסטריה. מכיוון שיש לישראל גם בלי זה די והותר צרות באירופה, נראה הדבר בירושלים כבלתי־רצוי בהח־לט. אחרי הכל, יצחק רבין וברונו קרייס־קי שייכים למישפחה אחת — האינטרנ־ציונל הסוציאליסטי.

על כן, למרות הזעם, נהגה ירושלים בהתאפקות בלתי־אופיינית. אחרי ההתרג־שות הראשונה נפגש השגריר הישראלי בווינה, אביגדור דגן, עם הקאנצלר. הלה חזר בו מדבריו בחצי־פה, והתקרית חוסלה.

כעבור ארבעה ימים נערך החיבוק ה־חפנתי בהרצליה. השגרירה הוותיקה וה־נמרצת, ששירתה קודם לכן בהודו, יכלה להבריק לממשלה: הכל בסדר, השלווה חזרה ליחסי ירושלים—וינה.

ואילו דיפלומט צעיר בהרצליה התלו־צץ: „הכל היה מבויים. קרייסקי אמר מה שאמר כדי להעניק מתח למסיבה הזאת. מי יודע אם יגאל אלון היה ביכלל טורח לבוא למסיבה הזאת, לולא היה צריך בהפגנה של ידידות."

ירושלמית פסימיות לגבי העניין כולו. הגיסיונות לא הופסקו, אך בשיחות פרט־יות הדגו פקידים בכירים: „פרס קבר את העניין. הוא דיבר יותר מדי!"

יחסי חוץ

חיבוק בהרצליה

השר חיבק את השגרירה, והמריבה המישפחתית הגיעה ל„האפי־אנד"

בצעדים מדודים נכנס יגאל אלון לחצר הבניין המפואר בהרצליה־פיתוח, שבו מת־גוררת ד"ר יוהנה נסטור, הוד־מעלתה, השגרירה האוסטרית בישראל.* עוד קו־דם שהספיק לעבור את מחצית הדרך, אצה לקראתו השגרירה אפורת־השיער בכבו־דה־ובעצמה, והשניים התחבקו.

לא כל הנוכחים במסיבת החג הלאומי האוסטרי ידעו כי חיבוק זה מבטא יותר מאשר אדיבות דיפלומטית או מחוות אבי־רית. השגרירה התלהבה. עד לרגע האח־רון ממש לא היתה בטוחה אם שר־החוץ הישראלי יכבד את המסיבה בנוכחותו.

כי באותו רגע של חיבוק, חוסלה תק־רית דיפלומטית, שאיימה על יחסי ישר־אל—אוסטריה.

צייד בחסד עצמו. גרם לכל הצרות שימעון ויזנטל, איש־השואה המיקצועי בווינה, צייד־נאצים בחסד עצמו. ויזנטל אסף במרוצת השנים ארכיון גדול על משרתי הרייך השלישי — וחוא משתמש בו כרצונו.

לוויזנטל אין מחסור בשונאים — ואחד מהם הוא הקאנצלר האוסטרי, ברונו קריי־סקי, שגם הוא יהודי. כי קרייסקי טוען, כמו רבים אחרים בצמרת האוסטרית, ש־

* הווילה המפוארת, אחת הגדולות בהרצ־ליה־פיתוח, נבנתה על־ידי סוחר־הבורסה האמריקאי ברני דויטש, ממנו תנועת הימין הקיצוני בישראל, הוא החליט למכ־רה אחרי שחלק מעסקיו התמוטט.